

Îmbrățișarea

Nichita Stănescu

Când ne-am zărit, aerul dintre noi
și-a aruncat dintr-o dată
imaginea copacilor, indiferenți și goi,
pe care-o lasă să-l străbată.

Oh, ne-am zvârlit, strigându-ne pe nume,
unul spre celălalt, și-atât de iute,
că timpul se turti-ntre piepturile noastre,
și ora, lovită, se sparse-n minute.

Aș fi vrut să te păstrez în brațe
așa cum țin trupul copilăriei, întrecut,
cu morțile-i nerepetate.
Și să te-mbrățișez cu coastele-aș fi vrut.